

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Synopsis Magnalium Divi Josephi

Ignatius <a Sancto Francisco>

Leodii, 1684

Cap. 8. De Divi Iosephi Silentio in quo consistit Iustitiæ cultus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38500

Divus Josephus nec in immani illâ Herodis persecutione, nec in fugâ, seu itinere adedò incommodo, nec in exilio tam diuturno, vel in aliâ quâcumque tentatione, aut pueri infirmitate, unquam scandalizatus est, nullo etsi ab ipso miraculo confirmatus: quis ergo neget fidem D. Josephi ipsammet Apostolorum fidem miraculis suffultam excellenter superasse.

XXVI. Tandem ceteri omnes Fideles tum ex Judæis, tum ex Gentilibus, ipsique etiam Discipuli Domini & Apostoli fidem Christi vel difficilior, vel tardior, aut imperfectior susceperunt: Quid horum in Deiparâ & Divo Josepho notare est? illa ad Angelicam vocem sine morâ *Ecce*, inquit, *Ancilla Domini fiat mihi secundum verbum tuum*. Simul utique & pleno mentis assensu, & corpore virgineo Christum concipiens. Joseph pariter ad primam celestem monitionem, incunctanter plenâque fide, *Surgens à somno fecit sicut præceperat Angelus Domini*.

XXVII. Ut ergo Virgo Sacratissima juxta verbum Elizabethæ à Spiritu sancto inspiratæ Beata, quia credidit: ita & Spontus ejus Divus Josephus, Beatus, qui idem ipsum Mysterium tantâ fidei promptitudine suscepit, quandoquidem quod illa in seipsâ virginitate suâ illasâ peragendum, id ille quoque prius in conjugē suâ sine ullâ cōjugii aut thori sui injuriâ cœlitus peractum esse credidit: illa incunctanter, ipse sine mora; & sine vel minimâ mentis tergiversatione.

XXVIII. Ceterùm cum notissimum sit talem esse Divinæ Providentiæ dispositionem & agendi modum ut media per superiora, & infima per media collustraret, & illuminet, (sic v. c. Christi servatoris sive temporalis nativitas ex Virgine, sive Resurrectio à morte, sive Ascensio in Cœlum, non statim promiscuè toti populo, sed testibus præordinatis à Deo, & per hos aliis postea manifestata fuit.) Ita quoque hæc divinâ luce Maria & Joseph ut ante alios omnes, ita præ omnibus aliis sub Christi Domini adventum perfusi ac deinde per illos alii omnes.

XXIX. Deinde cum primæ fuerint horum illustrationes, ideò & tam plenæ atque

abundantes. Atque adedò totalissima mysterii in illis fuit Dominicæ Incarnationis, sive quoad modum ejus & substantiam, sive quoad finem (qui gloriam Christi & Redemptionem nostram respicit) illuminatio, & talis qualis nulla alia. Si enim Evangelii sui prædicationem Apostolis suis Christus committere noluit nisi desuper copiosius illuminati virtuteque majori ex alto induri essent, ut legimus Actor. cap. 1. Commisissetne Deus Pater filium suum incarnatum custodibus, nutritiis, parentibusque non plenè ac plenissimè prius in fide ipsius illuminatis, divinâque virtute ad custodia ejus labores, periculaque omnia invincibiliter lubeunda corroboratis?

CAPUT VIII.

De Divi Josephi silentio in quo consistit justitia cultus.

LINGUA modicum quidem membrum est, ignis est tamen, inquit Divus Jacobus Apostolus in suâ Epistolâ cap. 3. *Et universitas iniquitatis: quam multa enim quotidie inquieto illo membro peccamus? Tam multa, ut idem Divus Jacobus ibidem dicat. Si quis in verbo non ostendit, hic perfectus est vir, potest etiam frano circumducere totum corpus: ita concludit mirabili dilatione iste Apostolus.*

Propterea dæmon cùm patientissimum Jobum in omnibus membris ejus sævissimo percussisset vulnere, ut à plantâ pedis usque ad verticem capitis non esset in eo sanitas, linguam tamen & labia intacta reliquit, quemadmodum ipse Job de seipso testatur dicens, cap. 19. vers. 20. *Pelli meæ consumptis carnibus adhasit os meum, & derelicta sunt tantummoda labia circa dentes meos, ut scilicet possit loqui, cur autem hoc? ut posset verba impatientiæ proferre, quod tamen non fecit: In omnibus enim his non peccavit Job labiis suis, nec solum quid contra Deum locutus est: Quare merito Scriptura sacra plurimis in locis instantissimè commendat pervigilem istius membri custodiam.*

Sed

III. Sed quia hæc res una est è difficillimis, adeò ut ferè impossibilis videri possit, ut patet ex eodem D. Jacobo ibidem vers. 7. ideò Prophetæ Regius psalm. 140. vers. 3. ad Deum recurrit, sine quo nihil, his verbis: *Pone Domine custodiam ori meo, & ostium circumstantiis labiis meis.* Quod tamen explicans Divus Gregorius Magnus lib. 7. Moral. cap. ult. ait: *Qui ori suo nequam ponti obstaculum sed ostium petiit, aperte docuit quod & per disciplinam retineri lingua debeat, & ex necessitate laxari,* quemadmodum ostium aperitur quando aperiendum, clauditur quando claudendum. Eo denique sensu ejusdem Regiæ Prophetæ Regius filius Proverb. cap. 13. vers. 1. *Quando sederis, inquit, ut comedas cum Principe. Statue cultrum in gutture tuo;* ut scilicet quomodo in cultro dissecas cibos, & comedenda separas à relinquendis, v. e. ossibus, ita prudentiâ sermones dividas, & proferenda à non proferendis fecernas.

IV. Verùm ut cautum linguæ usum sacra Scriptura locis citatis aliisque plurimis commendat, ita quoque silentium adhuc multò pluribus extollit: unum præ omnibus adduco ex Isaiâ c. 32. vers. 17. omnia complectentem, ubi silentium vocat, *justitiæ cultum:* *Erit, inquit, opus justitiæ pax, & cultus justitiæ silentium.* In quibus posterioribus verbis vox illa *Cultus* dupliciter accipi potest activè, scilicet & passivè: activè, quo pacto hic erit sensus, *ille qui justus est servabit seu colet silentium,* quod utriusque manifestum est: nam ut inquit Regius Prophetæ psalm. 139. vers. 12. *Vir linguosus non dirigitur in terrâ:* Passivè verò ut significet silentium serere, alere, & ornare justitiam: hæc enim tria significat vox illa *Cultus,* ut observavit noster Matthias à Sancto Joanne tom. 2. Hist. Panegyri. Ord. Carm. part. 3. cap. 27. in initio.

V. Ex quo conjectare licet, quanta fuerit Divi Josephi justitiæ, cujus silentium tantùm fuit, ut in totâ Evangelicæ historiæ serie ne unicum quidem verbum ab eo referatur prolatum: quod certè mirabile existimo, quia non defuerunt illi, & multæ, & urgentissimæ loquendi occasiones: tacuit nimirum

benter exterius, quia malebat loqui Deo, illumque audire sibi loquentem interius: uti Moyses servus Dei, qui ex quo cum Deo conversari cœpit, tardioris & impeditioris linguæ fuit.

Ezechielis cap. 1. visionem habuit Prophetæ illam admirabilem quatuor animalium mysticorum, quorum unum quodque habebat quatuor capita (consequenter quatuor ora) & quatuor alas: Nullam tamen ab illis vocem audivit aut sonum, nisi sonum alarum qui similis erant sono aquarum multarum, vel ut sonus sublimis Dei: alis contemplationis & amoris in subline elati ad Deum volabant, ideò nihil dicebant; ita Divus Josephus.

Nos homunculi scioli esse & videri volumus, multaque effundimus in laudem nostram, & si quis vel à naturâ favor, vel à Cælo gratia data sit, eam illicò linguâ loquace prodimus: non ita Sanctus Josephus, non ita humiles animæ: norunt hæc tacere, imò & alios de se tacere ambiunt & amant.

Toti universo spectabilis erat Divus Josephus longâ Patriarcharum, Regum, Ducumque serie progenitus, Patriarchis, inquam à virtute rebusque gestis inclytis quatuordecim: Regibus totidem, totidemque Ducibus ab Imperio, re bellicâ, gloriæque monumentis præclaris, quibus rectâ linæ, perenni que generationis serie originem genusque ducebat; sponfam duxerat, quæ ei filium dederat; sed qualem? Deum, ipsumque Altissimi filium: de his loqui poterat, de hisque gloriari, ab his sibi nomen facere: at non fecit, ut in oculis mortalium maneret abjectissimus in Cæli calculo erat celsissimus.

Angelorum apparitionibus sapius recreabatur, eorumque revelationes plurimas acceperat, multa que ab iis didicerat: De iis tamen ne verbum quidem unquam jactavit, adeò silentium colebat. E contra Joseph ille antiquus qui hujus figura fuit in plurimis, fratribus suis somnia sua aperuit, Genes. cap. 37. & inde eorum invidiam sibi conciliavit; non conciliaisset si obiectus in somnis futuræ magnitudinis suæ imagines tacuisset, uti fecit noster D. Josephus.

Quantam

Synop

X. Quantam etiam habuit loquendi occasionem dum vidit uxorem suam gravidam? quantam etiam dum iussit ei Angelus fugam salvare puerum, quem paulo ante asseruerat salvaturum populum suum? quantam in laboriosissimo illo itinere? quantam in exilio tam diuturno? quanta poterat hic opponere? quanta causari? Nunquid poterat hic inquirere? nonne nonnihil congeri fecissent etiam Sanctissimi; sed in his omnibus D. Iosephus fide sublimi in Deum erectus altissime siluit.

XI. Cum Iesus factus annorum duodecim sese ab Ioseph & Maria datam operam clam subtrahens remansisset in Ierusalem, cumque illi cum dolore huc & illuc queritantes, nonnisi post elapsum triduum in medio Doctorum sedentem, & illos interrogantem reperissent, dixit Mater eius ad illum, Lucæ cap. 2. vers. 48. *Fili quid fecisti nobis? Ecce Pater tuus & ego dolentes querebamus te.* Nonne poterat in hac occasione aliquid Ioseph, ut illa dicere? Nonne doluerat, ut Mater, eius iacturam? nonne requisierat eum ut illa? nonne letitiam ex eius inventione, admirationem ex eius prudentia & responsis hauerat ut illa? Nihil tamen in hac occasione dixit, adeo semper fuit silentii tenax.

XII. Hauerat animo illud altissimum Dominice Incarnationis Mysterium, usurparat oculis & auribus suis multa cœlestis Sapientie arcana, tum ab Angelo tum à Virgine, tum à Iesu dilecto Filio suo: De his poterat melius loqui quam ullus alius: sed tacens conservabat omnia verba hæc conferens illa in corde suo. Quam bene conveniebat illi quod Ennodius Ticinensis in Paren. Festo & Symmacho honoratis Curie luminibus tribuit. *Est in illis & Magistra taciturnitas & eruditi forma silentii.* Ita quoque in Divo Iosepho magno morum & totius Sanctitatis Magistro, fuit magistra illa taciturnitas, per quam plus posteros docuit, quam alii multis etiam voluminibus, nimirum ut silentium illi fuit mater sapientissimorum cogitatum, sic & nobis: Multa quippe eaque excelsa de illo cogitare docuit: docuit & pauca,

immò nihil in nostri commendationem eloquii.

Tandem ex vita Ven. Margarete Bealensis Ordinis nostri & Congregationis Discealceatarum S.M.N. Theresie habemus inter alia ipsam fuisse cœlitus edoctam D. Iosephum cum Sanctissimam suam Coniugem iter ex Nazareth in Bethleem eundo, & ex Bethleem in Nazareth redeundo, tum deinde ex Nazareth in Ægyptum, ac postea ex Ægypto in terram Israel cœfessisse in silentio, quin etiam quamdiu simul vixerunt parcissime valde fuisse collocutos, & cum vicinis rarissime, quia nimirum mens illorum non poterat satis satiari in contemplatione amabilis illius & divini objecti, prædilecti, inquam, Filii sui, quem præ oculis continuo habebant, & à quo abripiantur quodammodo extra se in illius admirationem, amorem & adorationem.

Rarissimo exemplo sapientissimus Gentilis Zeno Atheniensis etiam in convivio taciturnus mansit, & rogatus à Legatis ad illum missis eequid ex illo Principi suo referrent? Eximio posteris documento respondit: *Vidisse vos Athenis Senem, qui inter pocula posset tacere.* Tanta res est hominem posse frænare linguam suam! Quam ergo admirabilis Divus Iosephus, qui non semel ex fastu & supercilio philosophico, ut Zeno, sed totam vitam suam ex humilitate silere potuit? Ideo ita taciturnus quia *custodiebat vias suas, ut non delinqueret in lingua sua.* Utinam nos tali exemplo proficeremus, & disceremus non aliter loqui quam iuxta præceptum illius Philosophi præceptum ad discipulum suum, *Si quid habes melius silentio, loquere.*

Hujus Sanctissimi Patriarchæ exemplo rarum fuit quod Beata Joanna de Cruce servavit silentium, nec minus præclarum quod suis Sororibus de eadem virtute tradidit consilium. Hanc aliquando Sorores rogarunt ut verbum illis ædificationis loqueretur: quam sicut hinc retinebat humilitas, ita illinc ejus Custos Angelus, cui mirabiliter erat familiaris ad loquendum impulit, eamque instruxit quid proloqui deberet. Quid ergo illud? *Dicit,* inquit,

Magna
D.
Ioseph
sui

XIII

XIV

XV

inquit, *Gaudere cum gaudentibus, Fletu cum flentibus, sed tacere cum loquentibus.* Overè Angelicum documentum! quo observato innumera volubilis linguæ incommodavitantur, experiemurque certò certius, quàm verum sit quod cecinit nescio quis Poëta hoc versu Heroico.

*Non ulli tacuisse nocet, nocet esse lo-
cutum.*

XVI. Infinita sunt prope modum mala linguæ non domitæ, ut propterea à Sancto Jacobo Apostolo citato dicta sit lingua *Universitas iniquitatis*, ac digno quidem vocabulo, seu quia ut in Universitate omnes scientiæ, ita in linguâ omnes discuntur iniquitates, seu quia per eam committuntur innumera: Illas per Alphabetum totum deducunt nonnulli, ut intelligamus, quod sicut ex litteris Alphabeti omnia nomina, ita ex lingua omnia peccata. Est ergo secundum illos lingua. A. Abundans, Acerba, Adulatoria. Est lingua B. Bifida, Blasphema. Est lingua C. Calumniatrix, Capitosa, Contemnens, Contumeliosa. Est lingua D. Deridens, Detrahens, Dissoluta, Dolosa. Est lingua E. Edax, Effrata, Exagitans, Exlex, Expiscans, Est lingua F. Factiosa, Fallax, Fascinans. Est lingua G. Garrula, Gulosa. Est lingua H. Helluans, Hypocritica. Est lingua I. Jactans, Impertinens, Impia, Impostrix, Impudens. Est lingua L. Litigiosa, Ludicra. Est lingua M. Maledica, Mendax, Mordax, Murmurans. Est lingua N. Nugax, Novatrix, Nequam. Est lingua O. Obscoena, Obstrigillans. Est lingua P. Pallians, Pejerans, Perfida, Profana, Prodens. Est lingua Q. Quæcula. Est lingua R. Rabida, Rebellis, Restrictionibus utens. Est lingua S. Sannans, Scurrilis, Secretifraga, Susurrans. Est lingua T. Temeraria, Tentans, Tergerversans, Tumultuosa. Est denique lingua V. Vaniloqua, Venerea, Versipellis, Vesana. Quàm meritò ergo dicta Universitas iniquitatis.

XVII. Idè etiam nullum in inferno membrum ita cruciatur ut lingua: Attende in hujus rei probationem vel miserum divitem Evangelii epulonem in inferno sepultum, dum pauper Lazarus in

sinu Abrahæ excipitur fovendus. Non petit ibi mittere ille epulo ut suus refrigeretur stomachus, ardebat tamen, & meritò, nam neglecto paupere Lazaro jejuno, epulabatur quotidie splendide. Non petit ut refrigerentur manus, ardebant tamen, cum illæ ad accipiendum porrectæ fuissent ad dandum remissæ. Non petit, ut refrigerentur pedes: ardebant tamen, veloces quippe cucurrerant ad malum. Non petit ut refrigeretur corpus: ardebat tamen, quandoquidem illius cutem ita curaverat, & ut illud ornaret quicquid infra byssum & purpuram erat despexerat: sed hoc solum rogat ut refrigeretur lingua sua. Nimirum plus in illâ cruciabatur quàm in reliquis membris, inquit noster Guido Perpinianus in Evangelia ad istam historiam, quia in illa plus peccaverat quàm in omnibus aliis: per adulationes, blasphemias, calumnias, detractiones, edacitatem, fallacias, gulam, hypocrysim, imposturas, jactantias, lites, mendacia, nugacitates, obscenitates, &c. Hæc tantisper excurrere sicut dicta, ut si ad linguæ refranationem non alliciunt nos Divi Josephi exempla, terreat saltem à vitis atrocissima linguæ supplicia.

CAPUT IX.

De Divi Josephi contemplatione & amore seu totali anime ejus in Deum absorptione.

REs est indubirata quod summus apex perfectionis hominis justus in hac vitâ, in intimâ ipsius cum Deo unione consistat, quia ut docet Apostolus 1. Corinth. cap. 6. vers. 17. *Qui adheret Deo unus Spiritus est cum illo*, qui est ipsissima perfectio per essentiam. Hæc verò unio est formaliter ipsius Dei contemplatio & amor summus. Sed quomodo per has duas operationes fiat unio animæ ad Deum, diversimodè hi & illi explicant: quoad me, non video quomodo possit melius explicari, quàm per unionem quæ fit inter amantes per ample-

N n n

xum